

Hendrik, in 1483 te Siegen geboren, tot de erfopvolging bestemd door zijn kinderloozen oom Engelbrecht, was door dezen reeds op jeugdigen leeftijd in de Vorstelijke omgeving gebracht, en hij heeft als geen ander de gunst des Keizers genoten. Hij heeft in het gevolg van Karel geleefd, en is in zijn dienst gestorven, geëerd en bemind als weinigen. Vooral in het leiden van diplomatieke missies blonk Hendrik uit, en zoo voerde hem zijn weg ook naar Frankrijk. Want Keizer Karel en Koning Frans waren toen de onverzoenlijke vijanden nog niet. Toen Frans I den troon besteeg, zocht Keizer Karel zelfs ernstig toenadering, en wel door te dingen naar de hand van Renée de France, zuster van Koningin Claude, de gemalin van Frans. Er is echter van deze verbintenis niets gekomen. Frans heeft zijn schoonzuster later uitgehuwelijkt naar een dier kleine en toch beroemde Italiaansche Vorstendommen, welke men gewoonlijk de Renaissancehoven noemt. Renée de France is *Renata van Ferrara* geworden, een nobele vrouwenfiguur, de uit de geschiedenis der Hervorming zoo welbekende vriendin van Calvijn.

Maar toch had Hendriks zending een huwelijk tengevolge, en wel voor hem zelf. Hij ontmoette Claude de Chalon, die met haar broeder Philibert aan het Hof van Lodewijk XII, schoonvader des Konings, was opgevoed. Claude was een rijke partij, en het was een gunstbetoon

van den Koning, dat hij haar hand aan den Nederlandschen edelman gunde. Haar broeder was ongehuwd, en zij zou hem in hun rijke Zuid-Fransche bezittingen kunnen opvolgen.

Dat is echter niet gebeurd. Broeder en zuster zijn beiden vroeg gestorven. Maar uit haar korten echt met Hendrik van Nassau had Claude een jongetje, René. René was de eenige zoon uit de drie huwelijken zijns vaders en hij zou alles erven: Nassau-Breda, de Fransche en de Nederlandsche goederen, doch bovenal de grootsche traditiën van zijn geslacht, welke hem een schitterende loopbaan in den dienst en in de gunst van den Keizer beloofden.

Het heeft zoo niet mogen zijn. In den bloei der jeugd is René de Chalon voor de muren van Saint-Dizier gevallen. Kort vóór zijn dood, hij stond reeds te velde, heeft hij zijn prinsdom Oranje aan zijn neef Willem bij testament vermaakt. Zooals men weet heeft Keizer Karel, zelf Willem zoo welgezind, de uitvoering van het testament goedgekeurd, op voorwaarde dat deze Prins van Oranje aan het Hof te Brussel zou worden opgevoed.

Waar Willem van Nassau-Dillenburg, en vooral Juliana van Stolberg, niet dan na aarzeling in hebben toegestemd. En zoo is dan de zoon van den Dillenburg „een Prince van Orangien" geworden.

HENDRIKA KUYPER-VAN OORDT

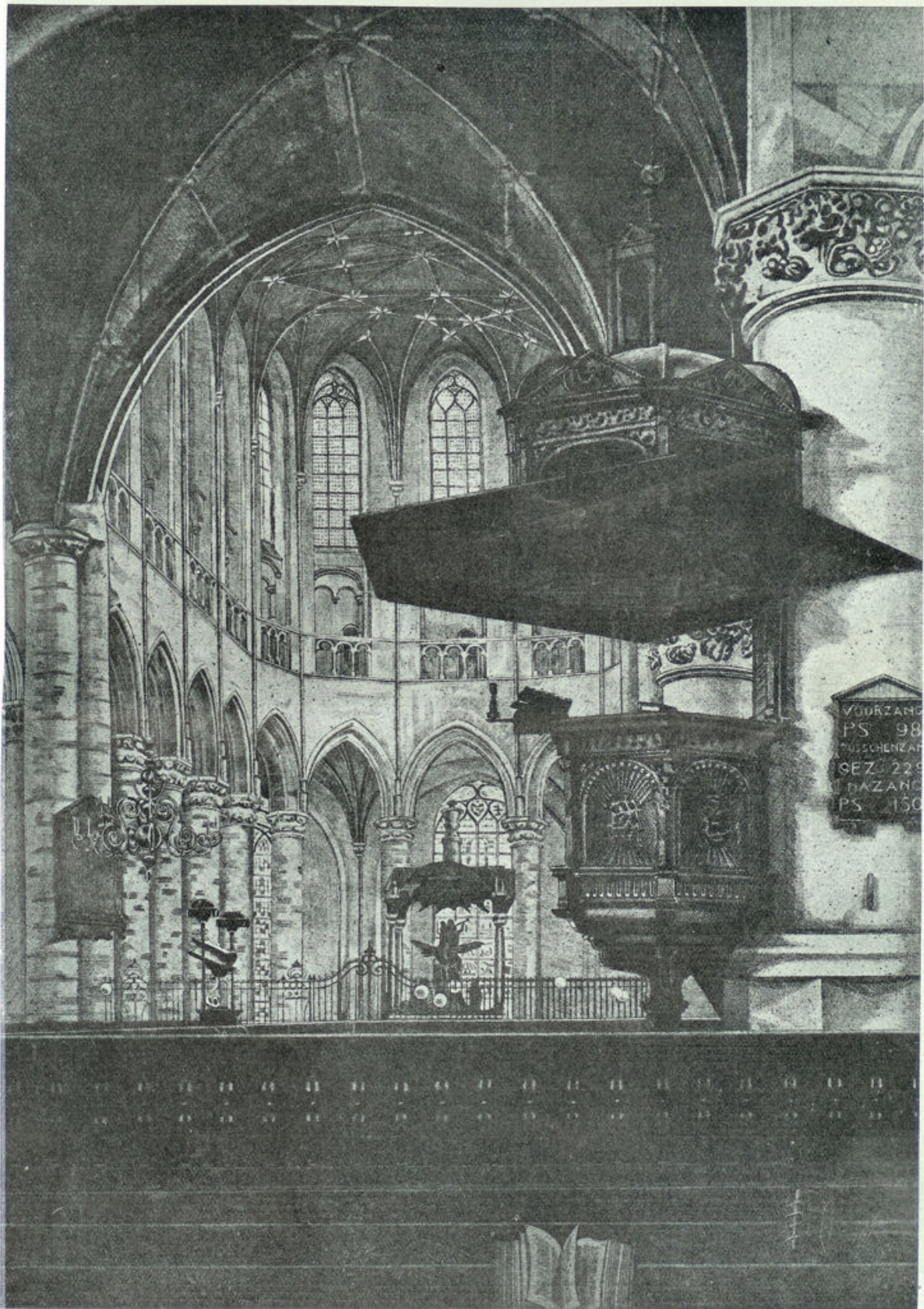
EEN BIDDENDE MOEDER

Het was een verrassing toen ons Volk in 1909 bij de geboorte onzer Kroonprinses hoorde, dat haar naam Juliana zou zijn, naar de Moeder van het Vorstengeslacht der Oranjes.

Juliana van Stolberg werd geboren 15 Februari 1506, en ontving haar naam, volgens Roomsche gebruik, naar de heilige Juliana, op wier naamdag (den 16den Februari) zij werd ten doop gehouden. Deze Juliana was in de derde eeuw onder Diocletianus den marteldood gestorven. Haar naam werd een voorsteek. Juliana van Stolberg zou wel niet haar leven geven in den dood voor de Zaak des Heeren, maar zij zou heel haar leven er aan wijden, en haar zonen geven voor vrijheid van godsdienst en geweten.

Juliana van Stolberg heeft veel gebeden voor haar kinderen. Lang heeft ze moeten wachten op de verhooring dier gebeden, maar zij heeft ze nog beleefd, vooral wat betreft haar geliefden zoon Willem van Oranje.

Eenzelfde geest des gebeds was in Koningin Emma, en nemen we nog waar in Koningin Wilhelmina. Is het wonder, dat we ook voor Kroonprinses Juliana iets vragen van dien geest, vooral met het oog op haar huwelijk?

Naar een ets van Arend Hendriks

INTERIEUR VAN DE GROOTE KERK TE 's-GRAVENHAGE